

Pinsedag 2018

Dette hellige evangeliet står skrevet hos evangelisten Johannes i det 14. kapitlet.

Jesus sa: Dersom dere elsker meg, holder dere mine bud. Og jeg vil be min Far, og han skal gi dere en annen talsmann, som skal være hos dere for alltid: sannhetens Ånd, som verden ikke kan ta imot. For verden ser ham ikke og kjenner ham ikke. Men dere kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere. **Jeg lar dere ikke bli igjen som foreldreløse barn. Jeg kommer til dere.** Snart ser ikke verden meg lenger. Men dere skal se meg, for jeg lever, og dere skal også leve. Den dagen skal dere skjønne at jeg er i min Far, og at dere er i meg og jeg i dere.

Den som kjenner mine bud og holder dem, han er det som elsker meg. Og den som elsker meg, skal min Far elske. Ja, også jeg skal elske ham og åpenbare meg for ham.» (Joh 14,15-21)

Slik lyder det hellige evangeliet.

Store ord på en lørdags formiddag! Ja, jeg er tilbake til lørdagen igjen, i går. Jeg hadde brukt morgenen på å vaske vinduer.

Deretter tok vi resten av huset, jeg og min mann: Støvsuget, moppet gulv, vasket bad, det hele. Det er lenge siden det har

vært så rent hjemme hos oss. Jeg var klar for å tilbringe resten av formiddagen på terrassen, men jeg visste at jeg hadde en preken å skrive, og jeg hadde ikke lyst.

Mens jeg lå på sofaen på terrassen og tenkte på prekenen jeg ikke hadde fått inspirasjon til, kom jeg til å tenke på Heather. Jeg tenkte på Heather fordi jeg kom til å tenke på kirkekaffen, og at Heather hadde sagt ja til å bake, siden ingen andre hadde meldt seg. Men Heather meldte seg da hun ble spurt. Og så tenkte jeg på noe hun hadde sagt da jeg intervjuet henne til menighetsbladet for et par uker siden. Heather sa: «Man må ta sin søken på alvor». Og siden det kommer på trykk snart, og Heather har sagt det er ok å bli sitert, så forteller jeg dette: Da Heather var ung student, hadde hun satt Herren sin Gud på prøve, det vil si, hun hadde gitt Gud en frist: Han måtte bevise at han eksisterte! Heather var ikke fornøyd med å bare overta foreldrenes tro. Hun ville tro selv! Og dette er sant: Hun var helt klar til å la seg overbevise om at Gud ikke finnes. Men så skjedde det en del «småting», som hun kalte det: Ting som la seg til rette. Problemer som løste seg. Brikker som falt på plass akkurat der de skulle. Til slutt kapitulerte hun. Gud hadde bevist nok.

- Men man må ta sin søken på alvor, presiserte hun. - Hvis du ikke er klar til å ta konsekvensene - det vil si, hvis du uansett *ikke* har tenkt å følge Gud, er jeg ikke så sikker på at du *ser* Gud på samme måte som hvis du har en intensjon om å følge ham.

Det er dette det handler om i dag: Å se Gud fordi man har en intensjon om å følge ham. Jesus sa: «Jeg vil be min Far, og han skal gi dere en annen talsmann, som skal være hos dere for alltid: sannhetens Ånd, som verden ikke kan ta imot. For *verden* ser ham ikke og kjenner ham ikke. Men *dere* kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere.»

Det er ikke alle gitt å se og kjenne Gud. Hvis man ikke ser etter Gud eller søker etter tegn på Guds eksistens, vil man etter all sannsynlighet ikke finne ham heller. Men for dem som søker Gud og vil følge Gud, får det konsekvenser.

- Hva ble konsekvensene for deg, spurte jeg Heather.

- For meg ble det tydelige konsekvenser: Jeg er aldri alene. Jeg vet at jeg får hjelp når jeg trenger det. De få gangene jeg har opplevd skikkelig krise i livet, har jeg fått konkrete bønnesvar. Men viktigst av alt: Jeg er ikke redd. Jeg bekymrer meg ikke! Troen gir en fred som gjør at jeg ikke stresser mye. Og dessuten:

Jeg har familie i hele verden gjennom de andre som tror, fortalte Heather.

Du har kanskje opplevd Guds nærvær på samme måte som Heather. Jeg har. Det handler ofte om det Heather kaller «småting», men småting kan gi dyp mening når det er akkurat det du trenger. Dette vet Jesus. I dag har vi hørt evangelisten Johannes som skriver om Jesu avskjedstale til disiplene sine. Det er skjærtorsdag kveld, måltidet er spist, snart er det natt. Jesus kjenner sin skjebne og vet hva som venter de neste timene. Det er som om han ser disiplenes forvirring og angst når de blir rammet av den grusomme sannheten om bare ca. ett døgn: Jesus er død, borte for alltid. For det er jo det normale: Når man dør, er man borte for alltid. Men Jesus er ikke normal. Han bryter alle regler og lover. Han lager en *ny* lov: «Jeg lar dere ikke bli igjen som foreldreløse barn. Jeg kommer til dere.»

Dette er viktig. Jesus varsler sin tilbakekomst og sitt uavbrutte nærvær i våre liv. Når han kommer tilbake – slik han gjør gjennom Den hellige Ånd på pinsedag, trer han først frem på spektakulært vis, som ildtunger og som tungetale, det vil si: Denne gangen er det høyst forståelige språk som tales i Jerusalem – for dem som kan dem. Og turistene som strømmet

til byen pinsen for 2000 år siden, var like mangfoldige som dem som strømmer til byen i dag. Den babelske forvirringen som oppstår i det disiplene begynner å forkynne evangeliet på alle slags språk, skaper ikke splittelse, men enhet. For Den hellige ånd sørger for å *samle* mennesker. Det som var splittet i mange religioner og etnisiteter, samles når budskapet om Guds kjærlighet forkynnes på morsmålet og går rett til hjertene på de mange som hører det. Underet består i at de som *ikke* hørte sammen, nå blir forenet. Gud gjør alle ting nye.

Men så, eller nå, 2000 år etter, trenger vi å møte Gud i våre hverdagslige liv. Om man får møte Gud på uventet vis, slik Heather fikk, gjennom småting, eller slik menneskene i Jerusalem fikk, må man ta konsekvensene og være klar til å følge kallet. 3000 fulgte kallet den første pinsedagen. De lot seg døpe og ble disipler. Hva er det å være en disippel i dag, hva er det å følge Jesus midt i våre vanlige hverdager fulle av praktiske gjøremål, bekymringer og forpliktelser?

Å være en disippel i dag – slik jeg opplever det - er å være en liten bit i en stor mosaikk. Marianne lager mosaikker. Jeg har sett noen av bildene hennes. Akkurat som Gud, bruker hun lang, lang tid til å finne de rette bitene som passer inn i det store bildet

hun har sett for seg på forhånd. Det fineste bildet hennes – som nylig ble ferdig - er et bilde av Jesus. Det illustrerer godt pinsens budskap: At vi alle er ett i Kristus. Vi er forskjellige, mangfoldige, utstyrt med ulike nådegaver, men vi hører sammen, og det er når bitene settes sammen, at vi blir én kropp. Da blir det mening i mangfoldet, og selv om vi har et meningsmangfold i den kristne kirke, taler vi med én tunge om Kristi kjærlighet. Vår tro på Gud som ble menneske for å være oss nær, binder oss sammen. Dersom noen ber *meg* bevise at Gud finnes, vil jeg peke på menigheten jeg er en del av – kirken jeg er en del av, ja, det verdensvide fellesskapet av kristne, og si: Se så forskjellige vi er, så mange kulturer, så mye herlig uenighet - og likevel er vi én kropp i Jesus Kristus. Det kaller jeg et Gudsbevis!

Det er stort, store ord både på en lørdag og en søndag. Men sånn til daglig, trenger jeg bare små ord, ord som rimer på *kinn*: Kinn, vind, inn, sinn, min, din, fin. «Som vinden stryker mine kinn, slik er Den hellig åndens vind,» heter det i den salmen vi snart skal syng. Til daglig trenger jeg bare å vite at jeg er en liten bit blant mange biter i en stor mosaikk, og at Gud er midt i blant

oss og like nær oss som vinden som får bladene til å rasle og parasollen til å blafre en fin sommerdag.

Det er så mange aspekter ved det å leve, men Gud har ikke latt oss være alene. Gud er som glassbiter i mosaikken: Kommer lyset inn fra den rette vinkelen, skinner biten som en sol og lyser opp alt omkring seg. Selv om livet ellers skulle likne en grushaug, så finnes Gud innimellom, som glassbiter som speiler lyset fra evigheten. Det kan være i form av en situasjon, et menneske, et dikt – noe som møter deg uventet, men akkurat da du trengte det - og forteller deg: «Her er jeg, jeg finnes. Jeg lar deg ikke være alene som et foreldreløst barn.»

Kjære menighet: Takk for at dere er og takk for at dere alle speiler Guds kjærlighet for meg og for hverandre. Vi trenger hverandre og vi hører sammen, og Gud er midt i blant oss. La oss reise oss og bekjenne vår hellige tro.

Jeg tror på Gud Fader,
den allmektige, himmelens og jordens skaper.

Jeg tror på Jesus Kristus,
Guds enbårne Sønn, vår Herre,

som ble unnfanget ved Den Hellige Ånd,
født av jomfru Maria,
pint under Pontius Pilatus,
korsfestet, død og begravet,
fór ned til dødsriket,
stod opp fra de døde tredje dag,
fór opp til himmelen,
sitter ved Guds, den allmektige Faders høyre hånd,
skal derfra komme igjen
for å dømme levende og døde.

Jeg tror på Den Hellige Ånd,
en hellig, allmenn kirke,
de helliges samfunn,
syndenes forlatelse,
legemets oppstandelse
og det evige liv. Amen.

Som vinden stryker mine kinn,
slik er Den hellig' åndens vind,
den strømmer rundt meg alltid nær,

den hjelper meg å leve her.

Lik luften som jeg puster inn,
slik er Den hellig' åndens vind.
Den fyller hvert et åndedrag
og gir meg krefter dag for dag.

Og Åndens frukt skal være fred
og glede, godhet, kjærlighet,
et trofast og tålmodig sinn,
det vil Den hellig åndens vind.

Hør, Ånden blåser dit den vil,
i sterke kast og myk og mild.
Kom, blås til meg og gi meg tro,
la Åndens frukter i meg gro.

T. Anne Ruth Jangaard 1992

Salmeboken nr. 521